

Hamvas Béla

JUBILEUM

(*részlet*)

holnap reggel pontban kilenc tizenötökör jönnek a kebelbeliek, a tisztviselők, tisztviselők, altisztek, munkások, tíz óraker a nemhivatalosak, sportegyesületek, művészi társaságok, színházak, sajtó, tizenegy óraker a kamara, az előljáróság, az akadémia, az egyetemek, a hadsereg, az egyház, a minisztériumok, magánfogadás nincs, az intézet ötven tagú küldöttséget választ, az igazgatók hivatalból itt vannak, a beszédet a legidősebb úr igazgató fogja mondani, méltóságos elnökgazgató jóltevő atyai barátunk, erre súlyt helyezek, az atyai az egészben a legfontosabb, mert mindig az a legfontosabb, ami a legkevésbé igaz, a rádió a jubileumi ünnepeket közvetíti, a jövő a televízióé, közvetítés temetésekről, futballmeccsekről, kivégzésekről, forradalmakról, már alig várom a következő háborút, otthon az ágyban fogom hallgatni, buu, siuuu, bumm, becsapott a bomba, egy tank felrobbant, négyszázhusz halott, hörgés, egy gép lezuhant, mindezt az ágyból látom, nem kolosszális, helyszíni közvetítés konferansszal, az igazgató mondja a beszédet, jóltevő atyai barátunk, engem ért az a kitüntetés, hogy méltóságodnak intézetünk tisztviselő-kara részéről huszonöt éves jubileuma alkalmából, itt éljen, nem jó, nem ilyen erőtlenül, mondom, a rádió közvetíti, az egész ország hallja, még egyszer, éljen, kitörőbben, hogy úgy mondjam, szívből, éljen, úgy, most már jobb, gyakorolják be, igen, jókívánságainkat elhozzuk, ez most a fontos, minden fontos, a minden fontos, ami nem igaz, méltóságod ünneplése olyan alkalom, amit nem szabad elmulasztanunk, hogy mindazt a bensőséges, kezet a szívre, meghajolni, fényképész, első számú kép, az intézet tisztviselő-kara köszönti az ünnepeket, mehet tovább, bensőséges és hálás érzésünket tolmácsoljuk, ami bennünk méltóságod atyai jósága iránt, úgy van, úgy van, a végén megint éljen és zsebkendő lobogtatás, most jövök én, csak elmondom, holnap majd a rádión remegő hangon, fényképész, kép, második szám, a jubiláns szemében könnyekkel köszöni meg hűséges bajtársainak, vigyázzon a szövegre, hűséges bajtárs, kedves, szeretett barátaim, a meghatottság könnye, ami a szememből kibuggyant, jobban fejezi ki irántatok érzett szeretetemet, a beszéd végén

HAMVAS Béla: *Nehéz nem szatírárt írni*. Medio Kiadó, Budapest, 2016.

harsogó éljen, isten éltesse sokáig, nagy zaj, taps, dobogás, jobban, még jobban, kiabálást, dobogást, a rádióban ez hatásos, a tisztviselők kimennek, a tisztviselőnők, élükön a legfiatalabb hölgygel, virágcsokor, méltóságos elnökigazgató úr, semmi több, nők részéről nem tűrök semmiféle atyaságot és pártfogóságot, ez mindig gyanús, fényképész, kép, a nőtisztviselők üdvözlése, kisasszony ne beszéljen olyan selypítve, a rádión ez rossz, inkább szavalni, mint az iskolaünnepélyen, meghatva, itt szó sincs bensőségről, méltóságod volt az, aki bennünket komoly munkára nevelt és fáradhatatlan példájával megmutatta, ez az intézet az, ahol a nő a társadalom hasznos tagja lehet, válaszolok, kedves leánykáim, most csak így, holnap átszellemülve, az önök üde szépsége itt e komor falak között a szigorú munkában mindig, a csokrot átveszem, fényképész, harmadik szám, jönnek az altisztek, atyai jóltevő, jól hangsúlyozni, kérem ne beszéljen ilyen rekedten, aztán a munkások, ez fontos a szocializmus szempontjából, csak egyszerűen elnök úr, sokszor van közöttünk szó arról, hogy munkában kicsoda közöttünk az első és ki az, aki a legönzletlenebbül dolgozik, és soha senki egy pillanatra sem vonta kétségbe, hogy aki erőfeszítésben a napszámosokon túltesz, éberségben az éjjeli őrkön, gondosságban a felügyelőkön...